

[Undervisningsministeren.]

Problemet bliver derfor at få anbragt kontorerne i nybygninger, der skader den arkitektoniske helhed mindst muligt. Balticas arkitekt har den 20. august 1953 fremsendt skitseforslag til den nye bebyggelse. Det særlige Bygningssyn forhandlede derpå med arkitekten om nybygningens forbindelse med palæet og om udformningen af facaden til Bredgade. Den 15. januar 1954 forelå boligministeriets tilladelse til nedrivning af de eksisterende bygninger og tilsagn om materialebevilling.

Det lykkedes synet at få bebyggelsens facade til haven rykket 40 cm sydover og at få hele palæets sydfacade frigjort for nybygningen. I princippet tiltrådte synet derefter den 3. marts 1954 forslaget om nedrivning; dog er der endnu enkelte detaljer vedrørende sammenbygningen med palæets tag, som der endnu ikke foreligger godkendelse af.

Den bygning, der nu rejses, er holdt indenfor de grænser som den for kvarteret gældende udnyttelsesgrad sætter. Bygningsfredningsloven indeholder ingen bestemmelser, der sikrer fredede bygningers omgivelser. En nyere portfløj og en mindre bagbygning var imidlertid omfattet af fredningen, men er blevet frigivet i forbindelse med nybyggeriet, fordi man derigennem opnåede at få kontorbygningen placeret på et sted, hvor den ville skade de fredede Amalienborgpalæer mindst. Størstedelen af det nye hus kommer til at stå på nabogrunden; var den pågældende portbygning og det nævnte baghus ikke blevet frigivet, kunne nybygningen være rejst i Bernstorffs palæes have op til muren mod Frederiksgade, hvilket ville have været langt mere uheldigt.

Viggo Starcke: Jeg vil gerne takke den højtærede minister for hans besvarelse, men tilføje, at denne sag har vakt meget stor uro i alle kunstinteresserede kredse, og jeg vil gerne tillade mig at spørge den højtærede minister, om der endnu ikke på dette tidspunkt ved hans indgriben er mulighed for at skride ind overfor højden af denne bygning, således at den måske kunne reduceres med en eller to etager; den er endnu kun nået til første etage. Alene det ville hjælpe noget. I „Politiken“ i dag udtaler arkitekt Eske Kristensen, at det, der er

revet ned, er nogle gamle, faldefærdige bygninger. Men der er dog det at sige, at disse bygninger er fredet i klasse A. Det benægter arkitekten i „Politiken“; han siger, det passer ikke, at de er fredet. Det står imidlertid i fortegnelsen, at fredningen omfatter også disse bygninger, og jeg synes, det er uheldigt, at arkitekten ikke engang ved, hvad det er, han har med at gøre.

Jeg anerkender i høj grad forsikrings-selskabet Balticas indsats med hensyn til vedligeholdelse af det Bernstorffske palæ, men for få måneder siden afslørede man et monument i Frederiksgade for bygmesteren, Eigtved, og det ser derfor mærkeligt ud, at man samtidig er i færd med at undergrave noget af det, der har skabt hans berømmelse. Jeg vil derfor tillade mig at spørge den højtærede undervisningsminister, om loven af 1918 om bygningsfredning ikke nu har vist sig at være dels mangelfuld, dels forældet, og om ministeren påtænker at optage loven til revision.

Undervisningsministeren (Bomholt): Jeg skal overgive det ærede medlems konkrete spørgsmål vedrørende nybygningen til Det særlige Bygningssyn til undersøgelse og besvarelse.

Med hensyn til spørgsmålet om en eventuel revision af bygningsfredningsloven skal jeg svare, at nybygninger i adskillige tilfælde har skadet fredede huse, og det er et alvorligt problem for fredningsarbejdet, at noget sådant kan ske. Skal man sikre sig herimod, må en vis båndlæggelse af arealerne omkring de fredede bygninger finde sted, men denne vil utvivlsomt bedst kunne ske med hjemmel i de love, der omhandler bygge- og byplanforhold. Der er allerede på dette område udført et betydeligt arbejde, og det er ønskeligt, at dette videreføres. Byplanerne må, hvis bygningsfredningen skal have nogen mening, tilpasses de fredede bygninger. Hvad forholdene på landet angår, må sikringen af fredede bygningers omgivelser i alt væsentligt ske i henhold til naturfredningsloven, der jo henhører under statsministeriet.

Det væsentlige i bygningsfredningssagen er imidlertid bevarelsen af de fredede huse selv, og et ikke dårligt grundlag herfor danner loven af 1918. Skal dennes bestemmelser skærpes, vil betydelige udgifter for staten til